zení služebnosti, o niž jde, není kryto ustanovením § 19 zák. příd. a vybočuje z rámce jeho povinnosti dle cit. zákonného ustanovení, zejména bude moci namítati, že přípustny jsou jen služebnosti vodní a cestné. Nemá proto pravdu stížnost, když tvrdí, že by na podkladě zmíněné výhrady mohly st-li býti ukládány závazky jakékoliv. — — — — —

## Č. 5537.

**Pozemková reforma: Poplatku podle § 61 příd. zák. podléha jenom půda se svolením stpú-u zcizená, nikoli též práva spojená s držením půdy a společně s ní záboru poléhající.**

(Nález ze dne 30. března 1926 č. 6667.)

Věc: Hermína P. ve V. proti státnímu pozemkovému úřadu o poplatek dle § 61 zák. příd.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Smlouvou trhovou ze 17. října 1923 prodala st-lka Ondřeji B. a) mlýn v H. a b) »vodové právo« v chotáru h-ském za cenu trhovou 65.000 Kč, z níž 35.000 Kč připadá na mlýn a zbytek na mlýnské nářadí a stroje. Výměrem ze 17. prosince 1923 schválil stpú zásadně tento prodej s tím, že prodávající zaplatí podle § 61 příd. zák. 10% z ceny trhové 65.000 Kč. K rozkladu st-lčinu žal. úřad výměrem z 27. září 1924 snížil předepsaný poplatek o 200 Kč a v důvodech svého rozhodnutí uvedl mimo jiné, že zařízení mlýnské, mezi něž čítati jest i vodní právo, jež si strana hodnotí penízem 24.000 Kč, jsou příslušenstvím mlýna, pevně s ním spojená, mají tedy povahu nemovitostí, a že tedy ostatní poplatek jest odůvodněn. Do tohoto výměru st-lka znovu si stěžovala a uvedla, že jde o samostatné, na mlýně nezávislé menší regálné právo vodní, zahrnující v sobě právo rybolovu, vystavění mlýna a zřízení převozu, a že z něho nemůže býti poplatek dle § 61 příd. zák. vyměřen. Rozkladu tomu žal. úřad nař. výměrem nevyhověl z důvodu, že velkým majetkem pozemkovým státem zabraným jest rozuměti dle § 2 záb. zák. soubor nemovitostí s právy, která jsou spojena s jejich držením, že »vodové právo« není z těchto práv vyloučeno, že st-lka prodává mlýn s »vodovým právem«, s držením mlýna podle jejího výroku spojeným, že jde tedy v obou případech o majetek státem zabraný a jest tudíž poplatek v souhlase se zákonem.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto: — — —

Zákon záborový z 16. dubna 1919 č. 215 Sb. prohlašuje v § 1 za zabraný státem velký majetek pozemkový. Majetkem tím rozuměti jest soubory nemovitostí s právy, která jsou spojena s jejich držením, jsou-li tu splněny předpoklady § 2. Dle § 7 záb. zák. ve znění novely z 11. března 1921 č. 108 Sb. vyžaduje zcizení zabraného majetku svolení stpú-u; § 61 zák. z 30. ledna 1920 č. 81 Sb. pak předpisuje, že při udělování souhlasu ke zcizení nemovitostí dle § 7 záb. zák. vybírati jest 10% poplatek z hodnoty nemovitosti propuštěné, pokud půda propouští se ze záboru. Jest patrno, že zákon rozeznává mezi předmětem záboru

a úřední činnosti dle § 7 záb. zák. na straně jedné, a předmětem poplatku dle § 61 příd. zák. na straně druhé, omezuje předpis poplatků těch výslovně jen na ony případy rozhodování dle § 7 záb. zák., kde jde o zcizení půdy a její propuštění ze záboru. Tomuto slovnímu výkladu cit. předpisů zákonných odpovídá i účel jimi sledovaný, aby totiž postižen byl ve prospěch státu rozdíl hodnoty jevící se mezi pozemky reformě pozemkové podrobenými a pozemky z volné ruky prodanými a se svolením stpú-u nexu záborového zbavenými. (Srv. zprávu výboru pro poz. reformu. Tisk 2238/1920.)

Nař. rozhodnutí, stojící na opačném názoru, že poplatku dle § 61 příd. zák. podléhá netoliko půda, nýbrž i práva zabraná, jest v odporu se zákonem a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

## Č. 5538.

**Vyhoštění: O předpokladech vyhoštění cizince podle § 2 č. 5 zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z.**

(Nález ze dne 30. března 1926 č. 6864.)

Věc: Hanuš G. v Berlíně proti zemské správě politické v Praze o vyhoštění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nálezem policejního ředitelství v P. z 2. března 1925 byl st-l po rozumu § 2 odst. 5 zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z. jako nepohodlný cizinec z území čsl. republiky vyhoštěn na vždy. Nař. rozhodnutím zsp odvolání st-le z tohoto nálezu nevyhověla, ježto jsou tu předpoklady vyhoštění dle cit. zákona; neboť odvolatel, jak sám doznal při protokolárním výslechu předsevzatém s ním dne 1. března 1925 u polic. ředitelství v P., zabýval se záležitostmi komunistické strany v Čechách a konferoval v této příčině jmenovitě v L. a v P., čímž neoprávněným způsobem se vměšoval do vnitřního politického života tohoto státu a stal se tak jednáním tímto nepohodlným a obtížným cizincem, jehož pobyt v tuzemsku jeví se býti nepřípustným z ohledu na veřejný pořádek a bezpečnost. — —

Stížnost neshledal nss důvodnou: — — — —

Paragraf 2 odst. 5 zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z. stanoví, že osoby, jež nemají v tuzemsku práva domovského, jeví-li se jejich pobyt zde z ohledů veř. pořádku a bezpečnosti nepřípustným, mohou buď z celého území státního, buď z části jeho vyhoštěni býti. Úřad může tedy přikročiti k vyhoštění cizince, kdykoliv další pobyt jeho jeví se z ohledů veř. pořádku a bezpečnosti nežádoucím, čemuž jest tak zajisté i tehdy, když vzchází podezření, že by veř. pořádek neb bezpečnost mohly býti přítomností cizincovou nějak ohroženy. Zdali tomu tak jest čili nic, není otázkou právní, nýbrž skutkovou, kterou soud podle § 6 svého zákona nemůže řešiti po stránce věcné, omezen jsa toliko na zkoumání po stránce formální. Skutkové okolnosti, na základě kterých úřady seznaly splnění zákonných předpokladů pro vyhoštění st-le z území čsl. republiky, jsou v rozhodnutí II. stolice zřetelně uvedeny.